

Amb gairebé quaranta anys de professió al damunt, en Manel Solà Farré, d'Igualada, manté encara la il·lusió del primer dia en l'exercici de la que ha estat des de sempre la seva vocació: "El meu pare era procurador dels tribunals, figura de sempre molt desconeguda, en una època en què hi havia molt pocs professionals d'aquest tipus, i suposo que la seva professió em va influir. Ara, tant ell com la meua mare haurien preferit que escollís una feina més segura, però a mi des de ben jove em va cridar l'atenció l'advocacia." I és que el nostre personatge assegura que gaudeix plenament de la seva feina: "És cert que passes angoixes i que no sempre les coses surten com voldries, però ja sabem que aquesta no és una ciència exacta i que el fet de veure que vas orientant les coses pel camí correcte dóna ànims per seguir lluitant. És una satisfacció semblant a la de cultivar una planta, et sents molt orgullós mentre la veus créixer, però saps que existeix el risc que se't marceixi." Per tot això, no es planteja encara la jubilació: "A mi m'agrada exercir i penso que mentre estigui prou lúcida per fer-ho no ho voldré deixar, perquè l'experiència et fa encara molt vàlid." El fet de treballar sol, tanmateix, el fa pensar en una sortida per al despatx: "En aquests moments estic esperant que un dels meus fills, concretament la filla que treballa al despatx amb mi, s'animi a fer la carrera i pugui seguir-lo. Si ella no es decideix, el que he pensat és d'associar-me amb algun advocat més jove, perquè el que és evident és que hi haurà un moment que jo no podré seguir el ritme i que tampoc vull deixar la clientela desemparada."

Al despatx d'en Manel hi arriba tot tipus de casos, excepte fiscal, laboral i urbanístic, camps que no són de la seva especialitat: "Aquests són drets que no tenen fixesa, que es modifiquen constantment i que volen una dedicació gairebé exclusiva, de manera que o bé t'hi dediques amb profunditat o faràs les coses malament; penso que és millor que un reconegui les seves limitacions." Quan un dels seus clients té un conflicte d'aquest tipus, no dubta a adreçar-lo a un company de confiança: "També ho faig en casos d'incompatibilitats, en aquells assumptes que impliquen dues persones que demanen els meus serveis i s'han d'enfrontar entre elles."

Després de quaranta anys exercint la professió, s'han vist molt canvis legislatius i té una opinió formada de com ha evolucionat la qüestió: "Considero que els canvis legislatius freqüents són absurds, crec que cal una certa fixesa perquè la gent, tant professionals com no, sapiguem quin és el terreny que trepitgem. Que cada dos anys hi hagi un canvi provoca, segons el meu punt de vista, inseguretats." I afegeix: "Sembla que ara vivim la moda de les legislacions diverses en què cada ministre i cada conseller han de deixar la seva empremta en forma de llei, i això no és seriós i pot induir a errors als qui ens dediquem a aquesta feina per molt que fem un estudi constant." Els anys també li han mostrat canvis en les relacions entre companys: "La massificació sempre comporta diferències respecte als temps en què érem pocs els qui ens dedicàvem al món del dret. El que és clar és que d'advocats, com de qualsevol altra cosa, n'hi ha de bons i de dolents i ha estat sempre així, perquè això és propi de la naturalesa humana. Però és evident que quan érem sis advocats a Igualada hi havia una coneixença que feia que no

calgués ni donar-se la mà per tancar un tracte, només amb les paraules en teníem prou, i ara això no és així."

Aquesta qüestió del pacte, d'assolir un acord amb la part contrària per resoldre el conflicte sense arribar a judici, la té molt clara el nostre lletrat: "En l'acord s'hi nota molt més el treball de l'advocat, i sempre acabes veient cares somrients al despatx. Si més no, el que és important és que has evitat un enfrontament entre persones. Arribar a la punta de tot del conflicte comporta sovint el risc de caure i això ho hem d'intentar evitar." Anar a judici significa trobar-se amb un jutge a davant que té a les seves mans la resolució del problema: "No oblidem que els jutges són persones que han estudiat per mirar d'aplicar la justícia, però que com tots tenen unes idees que poden sortir reflectides en la sentència, i això no vol dir que siguin mals jutges." En matèria matrimonial, per exemple, aquest igualadí dóna un consell als seus clients que en moltes ocasions els fa reflexionar: "Els dic que poden optar per dos camins, o bé el de comú acord on no cal que expliquin a ningú el perquè de la separació, o bé la presència davant d'un jutge, en què tot haurà de sortir a la llum per arribar a la mateixa solució, la resolució dels conflictes econòmics i dels fills. Després de reflexionar-ho una mica, molts s'adonen que els draps bruts és millor rentar-los a casa, i que són ells els únics que poden resoldre les qüestions que els afecten."

Hi ha una figura de la qual es parla poc i que té unes petites però determinades atribucions judicials, el jutge de pau, i volem saber què pensa en Manel d'aquesta institució: "Les seves competències són pràcticament nul·les, perquè, de fet, no necessàriament han de ser coneixedors de les lleis. Penso que tenen una posició difícil perquè no hi ha cosa més complicada que resoldre una baralla de poble, en què fàcilment pot dividir-se la població en dos bàndols i enfortir enemistats que vénen de lluny. Jo fins i tot diria que aquestes són qüestions que seria millor que es resolguessin fora de la població."

Un bagatge com el d'aquest igualadí el podria fer molt vàlid per exercir de jutge, i això és el que ell pensa: "M'hagués agradat ser-ho, era una de les sortides del dret que més m'atreien ja de jove, perquè pensava que a diferència de notaris i registradors de la propietat, per exemple, la del jutge era una tasca que proporcionava una visió molt més universal de la realitat." I segueix: "I, d'altra banda, els qui veuen més coses són els qui estan en jutjats de primera instància i d'instrucció; als altres, els assumptes ja els arriben molt més filtrats." De totes maneres, i en relació a la qüestió de l'experiència, puntualitza: "Crec que un jutge jove pot ser un bon jutge. A Igualada acostumen a arribar-nos en molts acabats de sortir de l'escola judicial, i en començar potser estan una mica verds, cosa que és normal perquè han estat tancats dins una escola que no deixa de ser una urna i no han tingut fins ara cap contacte amb la realitat. Però amb poc temps se saben situar. I, a més, la gent jove té sempre una virtut, la il·lusió."

En Manel Solà fa memòria dels qui l'han ajudat en la seva carrera i ens esmenta els advocats Josep M. Pou de Avilés, de Barcelona, i Francesc Torras i Joan Morera, ambdós d'Igualada. Els seus quatre fills i la seva esposa han estat un suport fonamental per a aquest advocat que ens ha demostrat que l'experiència és, sense dubte, font de saviesa.

**“És clar que d’advocats,
com de qualsevol altra
cosa, n’hi ha de bons
i de dolents i ha estat
sempre així, perquè això
és propi de la naturalesa
humana”**

Manel Solà - Igualada (Anoia)